

EL LLENGUATGE

Les obres completes

22/2/1972

Sovint, especialment en la llengua escrita, es dubta entre les formes complet i complert. Més exactament, l'existència evident de la forma complert, i el fet que es veu més allunyada del castellà que no pas complet, emmena algú a usar aquella primera forma —complert— en alguns casos en què, en realitat, allò que es vol dir és complet.

Però complet és una cosa i complert una altra. Complet, adjectiu, vol dir que hi és tot, que conté tots els elements o parts de què és constituït. Podem parlar, així, de les obres completes de Verdaguer —no de les seves obres «complertes». Referint-nos a un joc de cartes, a una col·lecció, a una vaixela, a qualsevol cosa que consti d'un nombre fix o determinat d'elements, podem dir que és complet. Es també el rètol que posariem en un hotel o a qualsevol local públic en què totes les places fossin ocupades: **COMPLET**. Complert, en canvi, és un participi passat del verb complir. D'algú que compleix anys, la seva obligació, la seva paraula o el servei militar, podem dir, en passat, que ha complert anys, que ha complert la seva obligació, etc.

Notem, d'altra banda, que complet, adjectiu, ha tingut una capacitat de derivació que no ha tingut complert, participi passat. Dels derivats de complet podem destacar, especialment, el verb completar, «fer que una cosa esdevingui completa», l'adverbi de manera completament i el superlatiu completíssim, formes que usen sense vacil·lar fins i tot els mateixos que, sistemàticament —o de tant en tant— incorren en l'error d'usar complert en lloc de complet. El dubte —o l'error— només persisteix en la forma composta —negativa—: el contrari de complet és incomplet, i «incomplert» és una forma inexistent.

ALBERT JANE